

အောင်မြင်စာပေ

နှစ်သမီး

ကြွက်

ကိုက်ပပ်တဲ့အချစ်

ဒဿနဆရာတစ်ယောက်ကပြောတယ်...
တကယ်ချစ်တာကိုတော့
လည်ပင်းပဲ့ညှစ်ပစေ...
အသေသာခံမယ်
ဘယ်တော့မှ ... မမှန်းဘူးတဲ့ ...
တကယ့်အဖြစ်မှာ တော့
တကယ့်အချစ်ကို
ကြွက်ကိုက်ပစ်တာ
ကုန်ပါရောလား...

အခန်း (တစ်)

"အဟိဟိဟိ... ခိခိခိ"

"ပစ်..."

ကိုစိုင်း တခါခါ ရယ်ရင်း ကွမ်းသွေးခွက်ထဲ ကွမ်းသွေး ဗျစ်ခနဲ ယူထွေးပြီး တီဗွီစကရင်ပေါ် အလျင် မဖြတ်နိုင်သလို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကြည့်ရင်း... ရယ်စရာတွေလို့ ရယ်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ မပေါ့မပါးကြီး ခံ စားနေရတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထမင်းစားချိန် တစ်ချိန်ကလွဲလို့ အခွေထိုးပြီး ထိုင်းကြည့်နေတာပါ။

"အချစ်ဆိုတာ... ပြန်ရောင်းလို့ လည်း မရစကောင်းသော အရာ... ဟုတ်ပါသလား... ဟားဟားဟား ဂွတ်ထော် ဖြစ်မိပါ... အာ..."

ခင်မောင် အသံဩဩကြီးနှင့် သီချင်းအော်ဆိုပြီး ဝင်လာရင်း... ဧည့်ခန်းထဲ အခွေထိုင်ကြည့်ပြီး တခါခါ ရယ်နေတဲ့ ကိုစိုင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ်လို့ ပဲ ပြောရမလား၊ ငယ်မူပြန်တယ်လို့ ပဲ ဆိုရမလား၊ အသက်လေးဆယ် ကျော်မှ Tom and Jerry (ကြောင်နဲ့ ကြွက်) ကာတွန်းခွေကြည့်ပြီး တခါခါနဲ့ သဘောတွေ့ မနော့ခွေ ဖြစ်နေတာ ဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ တောင် ခင်မောင် တွေးမိသွားတယ်။

(ဒုက္ခပဲ... ငါ့ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်)

"ဟီးဟီး... ဟီး... ဟားဟားဟား... ဟာ... အု... ကု.. ဒုက္ခပဲ... အကုန်ပေကုန်ပြီ"

ကိုစိုင်း အရယ်တဝက်နဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကွမ်းသွေးတွေ ထွက်ကျလို့ စွန်းသွားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ခါ ထုတ်ပုတ်ထုတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ဗျစ်ခွက် (ကွမ်းသွေးခွက်)ကို လှမ်းယူတယ်။

"ဗျစ်... ထို့..."

"ငါ့ရဲ့ ဂျော်ဒန်းနီးလေးတော့ သွားပါပြီကွာ... ချီးမှ ပဲ"

"သွားမှာ ပေါ့ဗျာ... မကြီးမငယ်နဲ့ ကြောင်နဲ့ ကြွက် ထိုင်ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာကို"

အသံကြားရာဆီ ကိုစိုင်းလှည့်ကြည့်ပြီးမှ ရီမုကောက်ယူပြီး စက်ပိတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် အညောင်းဆန့်သလိုမျိုး ထရပ်ကာ ကိုယ်ကိုလက်မြှောက်ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး...

"မင်း ဘာနားလည်လို့ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဟိုကောင်တွေ ရော"

ကိုစိုင်းမေးတဲ့ ဟိုကောင်တွေဆိုတာ ခိုင်လေးနဲ့ မျိုးမြင့်ထွန်းကို ပြောတာပါ။

"ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်"

"ဟေ... ဒါဆို မဖြစ်ဘူးကွာ၊ လာ... လာ... ဆိုင်သွားမယ်"

"ခဏလေး... ကျွန်တော် ခင်ကြီးခင်းငယ် သွားချင်နေလို့ "

"ဒါဆို လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ငါသွားနှင့် မယ်၊ ဪ... အင်ဗက်တာ ပိတ်လိုက်ဦး"

ကိုစိုင်း အရေးတကြီး မှာ ပြီး အလျင်စလိုပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ ဆရာ တပည့်တွေ ဒီ ရွာလေးကို ရောက်နေတာ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပါပြီ။

ဟိုးအရင် နာဂစ်မုန်တိုင်း မဖြစ်ခင်ကတည်းက ပန်းချီအောက်ခိုး ထွက်ရေးတိုင်း ပင်လယ်ရွှံခင်းလေး တွေ ကောင်းတဲ့ ဒီရွာလေးမှာ တည်းခို

နေကျလည်း ဖြစ်၊ မုန်တိုင်းကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ခဲ့ တုန်းက ကိုစိုင်းလားရှိုး ဦးဆောင်ပြီး ရုပ်ပြပန်းချီဆရာ အဖွဲ့တွေနဲ့ က ယ်ဆယ်ရေး၊ ကူညီထောက်ပံ့ရေး ကိစ္စတွေ တအင်တအား လာရောက်ပြီး ကူညီခဲ့ဖူးတာလည်း ဖြစ်နေတော့ကာ တစ်ရွာလုံးက ကို စိုင်းလားရှိုးကို ချစ်ကြ ခင်ကြတယ်။ အခုလည်း ပန်းချီအောက်ခိုး ထွက် ရင်း မရောက်ဖြစ်တာ ကြာသွားလို့ ဒီရွာလေးကိုပဲ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေက မှ ရောက်လာခဲ့တာပါ။

ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေးရွာမှ တာဝန်ရှိ လူကြီးတွေနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြ သလို ကိုစိုင်းရင်ထဲမှာ လည်း ဝမ်းသာပီတိတွေနဲ့ လှိုက်လှိုက်ခါခါကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းကာလက ကြည့်ချင်ဖွယ်ရာတောင် မရှိဘဲ ပြိုပျက်ခဲ့ရတဲ့ ဒီရွာလေးမှာ (၂) နှစ်တာကာလအတွင်း အတော့် ကို တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတဲ့ အတွက်ကြောင့် ပါ။

ဟိုးတုန်းက ရွာမှာ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးရွာ ဆေးပေးခန်းတွေ သမဝါယ မ အရောင်းဆိုင်တွေပါ မြင်တွေ့နေရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ပါ။ အဲဒါ အပြင်ကို တောင့်တင်းသပ်ရပ်တဲ့ လူနေအိမ်တွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက် ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်တွေပါ တိုးပွားပြီး စည်ကားနေတော့ကာ ငါရောက် ဖူးတဲ့ ရွှေကမ်းသာရွာလေးရော ဟုတ်ရဲ့ လား ပေါ့။

သေချာတာကတော့ သူကြီးဦးသက်ပြင်းကိုယ်တိုင် သူတို့ အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း သူကြီးအိမ် မှာ ပဲ တည်းခိုခွင့် ရနေမှ ဒါ ရွှေကမ်းသာဆိုတာ ဘယ်မှာ ငြင်းနိုင်ပါတော့မလဲနော။

"မောင်စိုင်းရေ... ငါတို့ ရွာကတော့ မမှတ်မိလောက်အောင် ပြောင်း လဲသွားပြီဟ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဝမ်း မသာနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မုန်တိုင်းကြောင့် မ

ရှုမလှ အသက်ပျောက်ကုန်ကြတဲ့ ငါ့ရွာသူ ရွာသားတွေသာ အသက်ပြန် ရှင်မှာ ဆို နဂိုရ်အစုတ်အပွဲကလေးနဲ့ ပဲ နေရ နေရပါကွာ၊ ဟီး... မလက် တိုရေ... နင့်လောက် ရေကူးကျွမ်းတာ၊ နာဂစ်ရေနဲ့ မှ သေရသလားဟဲ့ ... ဟီး"

သူတို့ အဖွဲ့ကို မြင်မှ သူကြီးလည်း အောင့်လုံးကြီးတွေ ထုတ်ပြီး ငို နေတော့လို့ ကိုစိုင်းတို့ ပျာပျာသလဲ ချောရသေးတော့။

"ဪ... သူကြီးရယ်၊ အနိစ္စ သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူကများ ကျော် လွှားနိုင်လို့ လဲ၊ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ သာ ဖြေလိုက်ပါ"

"အေးပါကွာ... အဲဒါ ကြောင့် ငါလည်း နောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူပြီး စိတ်ဖြေနေရတာပါ"

"ခင်ဗျာ"

ဒါလည်း အမှန်ပါပဲ။ ရွာမှာ မသေလို့ ကျန်နေတဲ့ မိသားစုအပွဲအရွဲ့ လေးတွေ ရှိသလို တခြားတခြားရွာ ကနေ ရောမျောကမ်းတင် ရောက် လာတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်လေ။

အခု သူကြီးက တခြားနေရာကနေ မျောလာတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို လမ်းကြိုလေး ကယ်ထားရင်း ခုတော့ အမေဖြစ်သူကို ဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။

သူ့ဇနီးအသစ် မမြမူမှာ အသက်အစိတ်လောက် ရှိမယ့် သမီးကြီး လှ သရဖူပါ ပါလာတော့ သူကြီး ဦးသက်ပြင်းမိသားစုကို သုံးယောက်ဆိုပြီး သန်းခေါင်စာရင်း ပေါက်လာတာပေါ့။

ယခင် ဒေါ်လက်တို့နဲ့ တုန်းက သားသမီး မထွန်းကားလို့ လင်တစ် ကိုယ် မယားတစ်ကိုယ်ရယ်။ ဦးသက် ပြင်းက ရွာသူကြီးလုပ် ဒေါ်လက်

တိုက် ပင်လယ်ထွက် ပိုက်ချနဲ့ ဒီလိုနေလာကြတာကိုး။

အခုတော့ ဦးသက်ပြင်း အခြေအနေက ဒေါ်လက်တိုနဲ့ တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။

အသစ်ရောက်လာတဲ့ အိမ်သူ မမြမူက ယခင်အိမ်သားနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စီးပွားပဲ ရှာခဲ့ဖူးတော့ ယခု လည်း ရွာမှာ စည်ကားလာတာကို အခြေပြုပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စီးပွားရေးနဲ့ ပဲ ဘဝသစ်ကို စပေးတယ်။ သား သမီးလေးယောက်ထဲက မအေကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ရေကူးတဲ့ သမီးကြီး လှသရဖူတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်လို့ အဲဒီသမီးကြီးကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းတယ်လေ။ သူကိုယ်တိုင်က ညားခါစ သူကြီးရဲ့ ဇနီးအသစ်ဆိုတော့ကာ အိမ်မှာ သူကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရကိုင်ရနဲ့ မအားဘူးမဟုတ်လား... အဲသလို... အဲသလို...။

အမှန်တော့ သူကြီးရဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း အမည်ပေါက်က ဦးသက်နှင်းပါ။ ဦးသက်ပြင်းဆိုတာ နာဂစ်ပြီး မှ တွင် လာတဲ့ အမည်ပါ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ မုန်တိုင်းဝင်တော့ ဦးသက်နှင်းကို ဒေါ်လက်တိုက ဆွဲပြေးပြီး လှေပေါ် တင်သတဲ့ ။ ဦးသက်ပြင်းက လုံးဝရေမကူးတတ်တော့ ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒေါ်လက်တိုကပဲ ဦးဆောင်ရတာ ပေါ့။

အဲဒီမှာ လှေပေါ်ရောက်တော့ ဒေါ်လက်တိုက အမျိုးတွေရှိတဲ့ ရွာဖက်ကို စုန်ပြီး လှော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်က ဆင့်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးက အုန်းခနဲ ပင့်ချလိုက်တော့ လှေလည်း မြောက်တက်သွားပြီး ဒေါ်လက်တိုက တခြား၊ ဦးသက်နှင်းက တခြား ဖြစ်သွားတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဦးသက်နှင်းက လှေကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ လှေနဲ့ အတူပဲ ပြန်ကျပြီး ပေါ် မျောက်လေး မျောနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေကို ဆွဲပြီး ရေကူးနေတဲ့ လှေသရဖူက ဦးသက်နှင်းရဲ့ လှေကို

တွေ့ ပြီး လှေကို ဆွဲလုန့်၊ အမေကိုထည့်၊ ဦးသက်နှင်းကိုထည့်၊ သူက တော့... ရေထဲကနေ လှေကို ထိန်းပြီး နောက် ဆုံး အချိန်ထိ အသက်ရှင် အောင် ကြိုးစားသွားခဲ့လို့ သုံးယောက်စလုံး အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့် ရသွားကြတာက လား။

ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်လက်တိုတစ်ယောက် အစပျောက် အဆုံးသတ်သွားပြီး ဦး သက်နှင်းကတော့ အခြွေအရံတွေ နဲ့ မသေမပျောက်ဘဲ ဦးသက်ပြင်းဆို တဲ့ နာမည် ဖြစ်လာတာပါ။ ‘ကံစီမံတာ’ လို့ လွယ်လွယ်ပြောနိုင်ပေမယ့် အဲဒီ ကံရဲ့ အကျိုးပေးပုံ အကြောင်းခံပုံကတော့ တကယ့်ကို သံဝေဂ ရစ ရာပါပဲ။

ရွာထဲမှာ ဟိုးတုန်းက စက်လှေငါးစီးလောက် ပိုင်တဲ့ သူဌေးကြီး ဦး ငွေပေါ်မိသားစုလည်း နာဂစ်ပြီး တော့ ရှိတဲ့ စီးပွားအကုန် ပင်လယ်ထဲ ပါသွားပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထောက်ပံ့လို့ ပိုက်တစ်ဖုံ၊ လှေတစ်စင်းနဲ့ သာမန်ဘဝက ပြန်စရတဲ့ အဖြစ်တွေ။ ဟိုးတုန်းက သူများ လှေမှာ အခ စားနဲ့ လိုက်ပြီး မိသားစုကို မငတ်ရုံတမယ် ကျွေး၊ နေစရာလေးကို သူများ ခြံပိုင်းဘေးမှာ တဲလေး မလှုံတလုံနဲ့ နေခဲ့စားခဲ့ရတဲ့ ဦးဘထွန်း တို့ ဆို ခုတော့ အိမ် ပိုင်ခြံပိုင်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်၊ပိုက်၊ လှေနဲ့ အိုကေနေတာမျိုး တွေဟာ လောကမှာ အံ့ဩဘနန်း ကံလမ်းတွေပဲ မဟုတ် လား။

ဒါကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရတဲ့ နိုင်ငံကျော် ပန်းချီစိုင်းလား ရှိုးလည်း ရွှေကမ်းသာကို ရောက် သွားမှ အတွေးအမြင်တွေ ပြောင်းသွားတယ်ခင်ဗျ။ (ငါ ဒီတစ်သက် လူပျိုသိုးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မယ့် အစား ဇနီး မယားကောင်းနဲ့ ကံထောင်းသမျှ ခံတော့မယ်) လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပုံပါပဲ။ ရွာကို ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ သူကြီးရဲ့ မယားပါ သူလေး လှသရဖူကို မြင်မြင်ချင်း တန်းတန်းစွဲ လန်းလန်းကဲ ဖြစ်နေ

တော့တာသာ ကြည့်ပါ တော့။

"ဟေ့ကောင်တွေ"

"ဟာ... လန့်လိုက်တာ ကိုစိုင်းရာ၊ ဒီမှာ ကောင်းနေတာ"

"ဘာကွ... ဘာကောင်းတာလဲ"

"ဟို... ဂျက်ကီချန်းကားလေဗျာ"

"ဂျက်ကီချန်းကား ပြနေတာက အပေါ်မှာ ၊ မင်းတို့ မျက်လုံးတွေက အောက်က ကောင်တာခုံမှာ "

"ဟာ... မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောတော့မယ်၊ အဲဒါ ဆရာအတွက် ဦးဖယ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှိုက် စားရင် ငမိုက်သား ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့"

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်းလည်း နှလုံးငြိမ်ပြီး ခုံဆွဲထိုင်နိုင်တော့တယ်။

"ဦးစိုင်း တစ်ခွက်နော်"

ကောင်တာကနေ လှသရဖူ လက်ညှိုးလှလှလေး တစ်ချောင်းထောင်ပြီး လှမ်းမေးလို့ ကိုစိုင်းလည်း သွားလှလှလေးတွေ ဖြီးခနဲ ရယ်ပြပြီး ‘အင်း’ လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လှသရဖူခ မျာ ကိုစိုင်းရဲ့ ကွမ်း ချိုးတက်နေတဲ့ သွားတွေကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးထ သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ မောင်ခင်ခင် ရောက်လာတယ်။

"ခိုင်လေး... မင်းဆရာကို သေချာလည်း မေးကြည့်ဦး၊ အိမ်မှာ
ကြောင်နဲ့ ကြွက် ကြည့်ပြီး တခါခါ ဖြစ် နေတယ်ကွ၊ အဟေး... ဟေး...
ဟေး"

"ဟုတ်လား ကိုစိုင်း"

ကိုစိုင်းက မတုန်လှုပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ လာချပေးတဲ့ ကျဆိမ့်ကို အရ
သာရှိရှိ ငုံလိုက်တယ်။ ပြီးမှ လည် ချောင်းရှင်းတဲ့ အသံနဲ့ ...

"အဟမ်း... မင်းတို့ တွေ အဲဒါ ကြောင့် ခက်ဦးမယ်လို့ ပြောတာ၊ အီး
မှန်းမသိ ချီးမှန်းမသိ၊ ဘာကောင် တွေမှန်းလည်း မသိဘူး"

ထိုအခါ မျိုးမြင့်ထွန်းက...

"အေးလေကွာ... မင်းတို့ ကိုယ့်ဆရာကိုယ် မရိုမသေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့
၊ တို့ ဆရာက ဘယ်ဟာက အီး၊ ဘယ်ဟာက ချီးဆိုတာ မင်းတို့ ထက် ပို
သိ..."

"မျိုးမြင့်ထွန်း"

"ဗျာ... ဆရာ"

"မင်းတို့ တော့ နာတော့မယ်... သေချာနားထောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ကိုစိုင်း အဲ့သလို ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖိဟောက်ပစ်တော့မှ အားလုံး
မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့ ငြိမ်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။

"မနေ့ညက သူကြီး ငါ့ကို ခေါ်တွေ့တယ်၊ အခု ဟိုဖက်ရွာမှာ ကြွက်ပြ
ဿနာ တက်နေတယ်"

"ကြွက်... ဟုတ်လား"

"အေးလေကွာ... အဲဒါ ပဲ၊ မင်းတို့ လေ့လာပါဆိုတော့ ဂျက်ကီချန်း ပေါပြတာလောက်ပဲ လေ့လာနေ တယ်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိကြဘူး မဟုတ်လား၊ အခု ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြွက်ဝမ်းပူတွေ အုပ်စုလိုက် ဝင် လာပြီး လယ်တွေဖျက်၊ စိုက်ခင်းတွေ ဖျက်နဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်က ရွာထဲ ဝင်ပြီး အိမ် ပေါ်တက်လာလို့ အိမ်က လူတွေပါ ထွက်ပြေးရတယ်တဲ့ ကွ"

"ဗျာ... ကြွက်ဆိုတဲ့ အကောင်က အဲသလောက် တတ်နိုင်လို့ လား"

"ဟာ... တစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက်က ဘာပြဿနာ ရှိမှာ လဲ၊ ခု ဟာက အကောင်ရာနဲ့ ချီပြီး အုပ်ဖွဲ့ သောင်းကျန်းတာ"

ကိုစိုင်းစကားကြောင့် ခင်မောင်တို့ ကြွက်သေ၊သေကုန်ကြတယ်။ မျက်လုံးလေး ပြူးပြီးတော့လေ။

"အင်း... အဲ... အဲဒီတော့..."

"အဲဒါ ကို သူကြီးဦးသက်ပြင်းကလည်း သူ့ရွာအတွက် စိုးရိမ်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ငါတို့ ရွာဖက် ကူးလာ ရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ ဘယ်လို တားဆီးကြမလဲဆိုပြီး ငါ့ကို အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်ကွ၊ ဒီညလည်း သူကြီးအိမ် မှာ ရပ်မိရပ်ဖတွေ စုခေါ်ပြီး အစည်းအဝေး လုပ်ကြမယ်၊ ငါ့ကိုလည်း အစည်းအဝေး တက်ခိုင်းထားတယ်၊

အဲဒါ ကြောင့် Mickey Mouse တို့ Tom and Jerry တို့ ငါထိုင်ကြည့်နေတာ... ရှင်းပြီလား"

"ဟာ... ကိုစိုင်းကလည်း ၊ အဲဒါ နဲ့ ကာတွန်းကားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"သိပ်ဆိုင်တာပေါ့... အဲဒီကြောင်နဲ့ ကြွက် ကာတွန်းကားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် သုံး တတ်တဲ့ ကြွက်တို့ ရဲ့ သဘာဝကို သ

ဘောပေါက်မှာ ကွ၊ ဘယ်လိုကာကွယ်လို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း စဉ်းစားလို့ ရမှာ "

"ဒါဆို ကိုစိုင်း မှားနေပြီ၊ တကယ်လေ့လာရမှာ က ကြောင်ကို လေ့လာရမှာ ၊ ကြောင်က ကြွက်ကို ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ၊ ဘယ်လိုနိုင်တာလဲဆိုတာပေါ့"

ဆိုတော့ ကိုစိုင်း နည်းနည်းတွေ သွားတယ်။ ခဏကြာမှ ...

"အေးနော်... ငါက ကြောင်နေရာကနေ ဝင်စဉ်းစားရမှာ "

" မဟုတ်ဘူး ... ကြောင်ကို ဖြစ်နေရမှာ ၊ ဒါမှ ဖျတ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ခုတ်လို့ ရမှာ ပေါ့"

ခိုင်လေး ထောက်ပြတဲ့ စကားကို အတော်သဘောကျသွားတဲ့ ပုံပါ။
အဲဒါ ကြောင့် ကိုစိုင်း တခါခါ ရယ်ပြီး...

"အမှန်ပဲ ငါက ကြောင်လို လုပ်နိုင်ရင် အိုခေပြီ"

အဲဒီအချိန်မှာ မျိုးမြင့်ထွန်းက ခင်မောင်ကို တီးတိုးလှမ်းမေးတယ်။

"ကိုစိုင်းသာ ကြောင်ဖြစ်ရင် ဘာကြောင် ဖြစ်နိုင်မလဲ မင်းသိလား"

"လူကနေ ကြောင်ဖြစ်မှ တော့ လူကြောင်ပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်း ပဲ...

"

" မဟုတ်ဘူး ... ဖွန်ကြောင် "

"ဟမ်"

ကိုစိုင်း လှမ်းမေးတယ်။

"ဟေ့ကောင်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

ထိုအခါ ခင်မောင်က...

"ဒီကောင်က ဆရာကို ပြောနေတယ်၊ 'ဖွန်ကြောင်ပဲ ဖြစ်မှာ' တဲ့ "

"ဘာကွ"

ကျွန်တော်သိသလောက် ကြွက်ဆိုတာ

အိမ်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိရင်

"ကျွီ" ခနဲတောင် မမြည်နိုင်ပါဘူး...

တွေးစရာက...

ကြောင်နဲ့ ကြွက် ကာတွန်းကားတွေထဲမှာ ...

ကြွက်ကသာ အနိုင်ရတဲ့ အတိတ်တဘောင် ရှိနေတော့

ကြောင်တွေ ပြေးရတဲ့ ခေတ်များ ...

ရောက်ပြီလားပေါ့..

(ကြောက်တော့ ကြောက်စရာပဲ)
